

Cristi Ardelean

Spre seară s-au răzgândit

– roman –

E I K O N

2017

Cuprins

I. Săptămâna alegerilor		5
II. Săptămâna de după		41
III. Săptămâna de pe urmă		65
IV. Zece ani mai târziu		91
V.		151

I. săptămâna alegerilor

duminică spre luni

02.45

Când l-au chemat la ele în cameră, nu s-a gândit la genul ăsta de distracție. Sub duș, se străduise să se concentreze asupra problemelor presante ale zilei următoare, nu atât din abnegație și responsabilitate, cât să-și calmeze erecția dureroasă, care l-ar fi dus fără îndoială la un rezultat rapid și ridicol.

Se șterge și își înfășoară prosopul în jurul taliei, iese din baie gata înfrânt. Spre stupoarea lui, fetele erau nu doar încă îmbrăcate, ci și mai degrabă absente.

— Ia și tu, îi indică șatena.

Două liniuțe pe măsută.

— Merci, dar nu am mai încercat și nu știu...

— Nu fi prost, nu e cocaină.

Îi verifică privirea celeilalte.

— Amfetamine.

— Nu, mai degrabă nu.

O măsută refuzată, un bărbat între două vârste aproape dezbrăcat și acum cu totul pleostit, două domnișoare la vreo douăștrei care nu-și mai amintesc de ce au părăsit petrecerea de la restaurantul hotelului.

— Cine crezi că iese?

Șatena nu pare deranjată de absurdul scenei. Își aprinde o țigară mentolată și îl pofteste să se așeze lângă ea, pe pat. Cealaltă se afundă în confortul fotoliului, prea lucidă pentru a ațipi.

— Cine trebuie.

Șatena își înclină ușor capul, la jumătatea drumului dintre incredulitate și mulțumire și îi pasează pachetul.

— Să deschidem măcar geamul, propune el.

— Ne-am mișcat binișor, zâmbește ea fără să se sinchisească de fereastră.

— Da, a mers bine.

Se apleacă și-și stinge țigara în colțul fotoliului, la o idee de mâna celeilalte, care sare ca arsă.

— Proasta dracu'!

Mateescu se destinde în sfârșit și își aprinde și el o țigară. Încă enervată, fata se ridică din fotoliu și dă gata liniuța rămasă, în timp ce șatena se dezbracă fără interes și grabă.

— Încuie și tu ușa, dacă tot te-ai ridicat.

Fusese o campanie reușită.

Duminică

09.50

— Votez pentru continuitate, pentru derularea proiectelor la care am lucrat împreună cu întregul Consiliu Local în mandatul precedent.

Buletinul de vot e lăsat să cadă cu fermitate și pricepere în fanta cubului de sticlă transparentă.

— Și dumneavoastră, doamnă?

Respect pentru oameni și cărți

— Am votat pentru un oraș din ce în ce mai bine gospodărit, care trebuie să continue pe drumul său bine bățătorit, alături de soțul meu, pentru care am toată dragostea și încrederea.

Buletinul de vot e introdus cu grație și pricepere.

Scena se prelungește mut, în luminile tot mai puternice ale camerelor de filmat. O pădure de microfoane răsare în calea primarului în funcție, care se îndreaptă agale spre ieșirea sălii de sport a școlii nr. 4. Amabil, răspunde fiecărei întrebări cu care e bombardat în aceleași trei cuvinte: continuitate. stabilitate. proiect.

Televiziunile principale de știri transmit înregistrat momentul, în cursul după-amiezii. Istodor răspunde amabil în continuare, cu un zâmbet de stewardesă care visează la cafeaua tare din terminalul de sosire și la patul hotelului, unde va plonja după o lună lungă de galop.

Sacoul său simplu, dar de calitate, e descheiat la nasturele superior și nu poartă cravată. Cămașa sa albă e proaspăt călcată, dar nu ostentativ. Atenția aparatelor de filmat și o rezoluție mărită ar trăda câteva cute, lăsate intenționat acolo de menajera bine instruită de *staff*-ul de campanie: lumea se identifică cu un om așezat și cu stare, nu cu un *dandy*.

Pantofii sunt reglați după același principiu: corect lustruiți, fără exces și insistență. Istodor are și o pereche de ochelari de soare în buzunarul interior al sacoului, dar știe că oricât de dogorător ar fi astrul în miez de iunie, nu îi va folosi în prezența presei. Oamenii iubesc băieții deștepți, nu șmecherași.

Istodor refuză acum cu amabilitate să-și expună pe scurt proiectul pentru dezvoltarea continuă a orașului. Și l-a prezentat pe larg în cursul campaniei, cu ajutorul muncii intense a tinerilor voluntari, care au înțeles că viitorul lor ține de buna administrare a urbei. De asemenea, astfel cum știu domnișoarele și domnii din presă, pentru care el a avut și are

aceeași admirație, campania electorală s-a încheiat și este contrar regulilor jocului să îndemne lumea să voteze într-un anume sens. Deși știe, spune zâmbind, că principalul său adversar nu va ezita să ocolească regula.

Coborând treptele sălii de sport, în căldura deocamdată suportabilă, privește pe ascuns, cu bucurie spre portiera berlinei argintii care îl așteaptă, dar se oprește și fixează o singură cameră și un singur microfon, pe care îl știe prieten.

— Soarta orașului nostru minunat depinde doar de voi, și am încredere că veți alege la fel ca acum patru ani, inspirat și responsabil.

Soția pătrunde mai întâi în mașină. Istodor îi ține portiera. Face cu mâna grupului de ziariști și se adăpostește la rându-i în spatele geamului fumuriu. Berlina se îndepărtează încet, semnalizând și asigurându-se.

Joi

20.45

— Toată lumea mâinile sus! Hai, mai cu viață, mai cu viață! Așa vă vreau, așa!

Face doi pași largi spre marginea scenei, se apleacă și-și scutură părul lung, bogat, aproape măturând podeaua. Se ridică sărind, sprijinită de microfonul cu picior.

— Și acum, și acum... sunteți pregătiți?

Își aranjează câteva șuvițe care îi intraseră în ochi, trage adânc aer și reîncepe cu mai multă forță. Urcă o octavă, apoi revine la cvinta perfectă, tema principală, o cvartă ascuțită, încă o cvintă. Decibelii cresc ușor dincolo de rezonabil. Locuitorii imobilelor limitrofe scuarului principal, până atunci

Respect pentru oameni și cărți

încântați de spectacolul pe care îl puteau urmări din confortul propriului balcon, se retrag progresiv, închizând ferestrele.

Solista reia refrenul, într-o combinație greu inteligibilă de română și engleză, apoi își desface mâinile, îmbrățișând imaginar tot publicul. Aplaudă, desface, aplaudă, desface.

— Încă o dată pentru mine, încă o dată pentru domn' primar. Hei, hei, hei, dum, dum.

Istodor apare ca de nicăieri, în blugi negri și cămașă gri petrol. Ochelarii de soare îi ascund ochii mici și vii. Apucă microfonul din mâinile solide ale solistei și se avântă în mijlocul refrenului. Se descurcă rezonabil, iar basistul îi acoperă cu abilitate stângăciile. 30 de secunde energice și piesa se încheie. Din câteva mici tuburi amplasate spre colțurile scenei zboară cartoane colorate și hârtie creponată. Roșu și verde. Culoarele partidului.

Primarul, learcă de parcă se înhămasese la un semi-maraton, ridică mâna dreaptă și salută publicul, apoi, la îndemnul unor fideli — „bis, bis!” — face semn spre saxofonist și improvizează câțiva pași de dans, cu concursul solistei.

În primele rânduri, câteva doamne trecute de prima tinerețe lăcrimează.

Duminică

13.12

— Alo? Alo. Bună ziua!

— Bună ziua.

— Mă bucur că am reușit să vă contactez, domnule

Popescu.

— ?

Respect pentru oameni și cărți

— Din partea Partidului Inițiativa Locală...

— Hmm.

— Știți, cu domnul primar.

— Hmm.

— Aș vrea să vă întreb dacă ați votat astăzi pentru binele comunității noastre.

— Hm-hmm.

— Dacă nu ați ajuns încă la secția de vot, vă amintesc cu respect că se mai poate vota până la ora 21.00.

— A-hmm.

— Sunt convins că știați deja, și știți totodată cât de important este pentru frumosul nostru oraș ca fiecare cetățean să-și exprime dreptul de vot. Domnul primar a insistat mereu pentru o prezență la vot cât mai mare. Pentru o...

— A-hmm.

— ...domnule Popescu, mă scuzați, v-am deranjat?

Scurtă pauză.

— Nu, mâncam.

— Mă scuzați, domnule Popescu, departe de mine gândul să vă inoportunez. Vă așteptăm cu drag la vot de îndată ce găsiți timpul necesar. O zi bună.

Închide receptorul. Lasă felia de pâine cu vinete înapoi în farfurie.

— 'Ți-ai dracu' de limbiști.

— Cine a fost, dragule?

— Reclame.

sâmbătă

22.40

Se lasă ușor pe spate, își flexează piciorul stâng, apoi, cu lentoare, pe cel drept. Linia apei îi ajunge la doar doi centimetri de urechile mici și fine. Părul strâns în coadă lasă o umbră subacvatică, în lumina lămpilor difuze de pe marginea piscinei. Își depărtează brațele, apoi le lipește de corp, repetând mișcarea. Linia apei se ridică și coboară nesemnificativ, mângâindu-i coapsele, apoi sânii.

Se ridică, scuturând ușor părul. Apa îi mai zăbovește câteva clipe pe abdomen, apoi se întoarce în piscină cu regret, printre celelalte molecule lipsite acum de direcție.

— Cine a fost?

Vlad întinde o mână după telefonul care tocmai se opriese din vibrat, pe măsuta împletită din nuiele.

— Mateescu.

— Oare ce mai vrea.

— Să ne amintească de secții, probabil.

— Dar știe că e ok. Te-ai ocupat, nu?

Își aranjează gulerul lat al cămășii albe și mai trage un fum din narghileaua cu aromă de cireșe.

— *Is the Pope catholic?*

— Avem oameni în toate secțiile?

— Începi să vorbești ca el, știi.

Iese din piscină, ia prosopul mic și alb, imprimat cu sigla partidului într-un mic cadran roșu-verde din partea superioară, îl privește ușor amuzată și se așează pe celălalt șezlong.

— Există vreun obiect peste care să nu ne fi întins sigla?